

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opvscvla Spiritvalia - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae
Christianae. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De
Sacrificio Missae. VI. De Discretionem Spirituum ... Operum Eminentiss.
Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 40. Viros Ecclesiasticos, & Religiosos strictiùs teneri ad perfectionem

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

tionis, & aliarum ejusdem generis culparum, & imperfectionum; & quia istæ nedum evitari, sed vix percipi possunt, hoc omnino curandum est, ut saltem ex animo omnis erga illas affectus, nequicquam reluctantem naturam, revelatur: alioquin permanente erga illas affectu, nec emendari unquam poterunt, nec remitti, etsi centies Ecclesiæ clavibus in sacramento pœnitentiæ subijciantur. Scio quidem de his levioribus noxis scriptum esse, *Septies in die cadit justus*: verumtamen ipse vir justus sic vivit ut in eas nunquam labatur, nisi ex fragilitate vel subreptione. Quod verò attinet ad vitia, qui cupit ea radicibus extirpare, debet in primis cum pravus motus excitatur, ipsum coërcere tum actum contrariæ virtutis elicere: ut si quis injuria afficiatur, primò quidem iræ motum frænabit, tum actum eliciet patientiæ & humilitatis, gaudens se pati quod meretur, idque sæpius sibi contingere optabit: mox illum sincerè diliget, qui contumeliam irrogavit, eique alacriter beneficium rependere paratus erit, quoties sese occasio obtulerit; neque enim sufficit declinare à malo, nisi quis studeat & bene operari: nec servus bene mereri de domino suo censendus est, quia nec verbera illi, nec contumelias infert, nisi quoque fideliter illi serviat & jussis ejus exactè obtemperet. Et in hoc multi falluntur, qui salutem suam in tuto positam arbitrantur, quia putant se nihil mali operari, omittentes interim quæ officii sui sunt & virtutis studium negligentes. *Declina à malo*, ait psalmus, & fac bonum. *Psal. 36. 27.* Utrumque enim necessarium est, & mala non perpetrare & quæ ad munus proprium spectant non omittere.

§. XL. *Viros Ecclesiasticos & Religiosos strictius teneri ad perfectionem.*

Quamvis norma & institutio Christianæ perfectione universis Christi fidelibus tradita sit, non solis Religiosis, ut supra ostendimus, nemo tamen inficiari potest, quin strictius ad eam teneantur, qui se voto solem-

ni vel in Religione approbata, vel in statu clericali Domino consecrarunt. In his siquidem statibus constituti non solum seipsum sanctificare, sed reliquos quoque fideles verbo & exemplo instruere, illuminare & ad salutem perducere debent. Nihil in hoc negligendum, nam parva remissio, maxima jactura est. Ideo ita eos vivere, ita virtutibus incumbere oportet, ita cum cæteris hominibus se gerere ut ab eorum colloquio, & consortio revertantur percutientes pectora sua & dicentes, Verè filii Dei sunt isti. Sicut vir Religiosus cujuscumque domini se incapax fatetur ob votum paupertatis: ita judicare debet appetitum suum, & voluntatem non esse in sua potestate propter votum obedientiæ, nec illis posse pro suo arbitrio uti. Ille autem verè pauper & obediens censetur, qui se rebus omnibus etiam ad vitam necessariis libenter & læto animo exuit, qui ad omnem Superioris nutum, sive grata, sive molesta præcipiat, semper obedire paratus est. At è contrario qui ob rerum penuriam tædio afficitur & murmurat, qui mandatis invitus paret, religiosus non est. Neque enim in alio, ut ita dicam, elemento vivere debet quàm in sui contemptu & abiectione, rerumque omnium abdicatione, ut Christo conformis sit, qui nihil possidens in hoc mundo factus est Patri obediens usque ad mortem. Quid prodest Christi Domini, Sanctorumque gesta legere & celebrare, si ea sic legimus & laudamus, ac si ad nos nullo modo pertinerent? Hæc nobis proposita sunt, ut ad eorum normam & typum vitam nostram institueremus. Nihil religioso perniciosius, quàm securitas & libertas, cum omnia ei ad nutum eveniunt, omnia fiunt prout vult. Dicebat quidam vir sanctus nullum esse religiosum in cælis, qui non fuerit martyr in terris: vita quippe Religiosi ad præscriptum suæ regulæ strictè viventis incruentum martyrium est. Causa verò potissima, ob quam plerique in Religione irregulariter vivunt, ex defectu considerationis oritur, quia nec perpendunt, nec penetrant quanta sit status religiosi sublimitas & quàm noxia sit

omnis, vel minima regularis disciplinæ relaxatio. Hinc verò paulatim provenit propriæ vocationis oblivio, orationis, atque aliarum exercitationum omissio: tum variis subtilitatibus, & argumentis quæ à proprio amore suggeruntur, disciplinæ contemptum excusare nituntur: & quia interiori spiritus suavitate destituti sunt, solatium foris quærunt à creaturis. Pauc sunt, qui in simplicitate cordis sui per spinosa crucis itinera Christum sequantur. Turba verò errantium maxima est, unde licitum quodammodo fit, quod plerique faciunt. Cavendum igitur ne multorum exempla nos perdant, desperare enim dementia est hominem tepidum & imperfectum in eo statu securè vivere, in quo viri sancti cautè incedentes vix tramitem tenuerunt.

§. XLI. *Religiosi sua vocationis immemores describuntur.*

Non consistit spiritus religiosus in exteriori specie, & in habitus ac corporis compositione; sed in spiritu humilitatis & in interiori cum Deo occupatione. Quia verò infirmitas humanæ naturæ eundem semper rigorem servari non patitur, hinc fit, ut sensim defluat & ad propria commoda quærenda ruat: ex quo sequitur, ut omnis religio quantumvis optinè instituta, à primæ vâ puritate & fervore recedens per quosdam vix perceptibiles gradus ad humanum, & politicum vivendi modum dilabatur. Ideò plures tam religiosi, quàm Clerici omnino ficti sunt, habitu quidem ecclesiastici, moribus autem deteriores, quàm filii hujus sæculi. Toti sunt in apparatu verborum & ceremoniis, in procurandis dignitatibus, in aucupandâ magnatum benevolentia, in cumulandis divitiis. Mille habent diverticula, ut suos distortos fines consequantur, & publico Ecclesiæ bono privatas utilitates anteponant. Habitant in domo Dei Patri cælesti prorsus degeneres, & servi Dei dicuntur, cujus mandatis non obediunt. Vitam ducunt omni sollicitudine vacuam, de Christi patrimonio viventes, atque amplis redditibus do-